

Het informatiebeleid staat in toenemende mate in de belangstelling als onderdeel van het management van universiteiten en hogescholen. Dit betreft zowel de discussie over de informatie-uitwisseling tussen de instellingen voor hoger onderwijs en de minister, als de informatievoorziening binnen de afzonderlijke universiteiten en hogescholen. Informatiebeleid kan worden omschreven in termen van uitgangspunten en randvoorwaarden voor een toekomstige informatievoorziening: het gaat daarbij om het doel dat de leiding van een organisatie wil bereiken met de informatievoorziening, de principes volgens welke men wil komen tot een betere informatievoorziening, de beperkingen waarmee men rekening zal moeten houden en de prioriteiten die men stelt ten aanzien van de werkgebieden die moeten worden voorzien van adequate informatie. Het ligt in de bedoeling van de redactie de komende tijd, vanwege de actualiteit van het onderwerp, regelmatig aandacht aan informatiebeleid te besteden.

Een eerste artikel in deze reeks vormt de bijdrage van Den Hollander e.a. in dit nummer. De auteurs richten hierin hun aandacht met name op informatiesystemen voor de registratie en verwerking van studieresultaten. Naar aanleiding van hun praktijkervaringen geven zij een visie op de informatievoorziening ten aanzien van studieresultaten in relatie tot het totale informatiebeleid van een hogeschool en de consequenties daarvan voor de inrichting van de informatievoorziening. Hierbij zijn zowel operationele aspecten als meer strategische aspecten van belang.

De strategische rol die informatie over studenten kan spelen staat centraal in de bijdrage van Otten. Hij beschrijft een methode waarmee op basis van studentenaantallen een kengetal kan worden bepaald dat een objectieve vergelijking mogelijk maakt van de instroomgegevens van verschillende universiteiten.

Voorts treft u in dit nummer de bewerking van een lezing van Zegveld op het Lustrumcongres van de Universiteit van Twente over technologiebeleid.

Hij beschrijft hierin ontwikkelingen in de relatie tussen enerzijds technologiebeleid en anderzijds economie, wetenschap en samenleving. Op grond daarvan formuleert hij consequenties voor het beleid van overheid, bedrijfsleven en universiteiten.

De bijdragen van Beijaard en Mook & Siero doen elk verslag van een concreet onderzoek naar aspecten van hoger onderwijs.

Beijaard beschrijft een praktijkgericht onderzoek in het hoger agrarisch pedagogisch onderwijs en de resultaten daarvan voor de verdere ontwikkeling van de agrarische lerarenopleidingen. Een interessant aspect daarbij is dat 60% van de studenten niet blijkt te opteren voor een leraarsberoep.

In de eerder door ons tijdschrift gestarte serie over vaardigheden rapporteren Mook en Siero over een onderzoek naar studiemotivatie bij een cursus communicatieve vaardigheden. Het belang van het artikel is vooral gelegen in de methodische benadering van het onderzoek, die bij evaluatie van vaardighedenonderwijs in het algemeen bruikbaar kan zijn.

Hoe zielig zijn universiteiten in West-Europa? vraagt Brinkman zich ten slotte af in een reactie op het recente boek *Prometheus bound*, waarin, onder redactie van Neave en van Vught, ontwikkelingen in het hoger onderwijs in een groot aantal landen worden belicht. Hij is daarover wat minder uitgesproken dan de auteurs, omdat hij van mening is dat overheidsregulering van hoger onderwijs, zij het beperkt, een normale zaak is.

In dit lustrumjaar leek het de uitgever een goede gedachte om de lay-out van het tijdschrift te vernieuwen. Wij hopen dat u het ook als een verbetering ervaart.